

Arrest

nr. 271 921 van 26 april 2022

in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op heterdaad betrapt op een diefstal met braak. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 28 december 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 december 2021. Tegen

voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

De gemachtigde neemt op 28 december 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 december 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zennevallei op 28.12.21 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : B. (...)

voornaam : Y. (...)

geboortedatum : (...) 1993

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak. (PV (...) van de politiezone van Zennevallei.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“En ce que, la partie adverse a adopté une interdiction d’entrée sans motiver valablement cet acte ;

Alors que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l’indication dans l’instrumentum d’un acte administratif, des motifs de droit et des motifs de fait qui constituent le fondement de cet acte ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l’indication, dans l’instrumentum d’un acte administratif, des motifs de droit, c’est à dire des dispositions normatives dont l’auteur de l’acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d’astreindre l’administration “à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité” et que “l’obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c’est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs” (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l’article 3 de la Loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s’apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d’un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l’administration à adopter l’acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l’opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l’administration de « veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l’administration procède à « un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l’obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d’une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la

découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- Il est poursuivi pour des faits infractionnels sans être condamné
- Son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public,
-

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

1ère Branche

5. Considérant qu'en vertu des principes de prudence et de minutie, toute autorité administrative avant d'adopter un acte se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause ;

Qu'elle se doit également de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié (nous soulignons) tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative » in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p. 687) ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse prend en compte des éléments qui ne correspondent pas à la réalité ;

Que la défenderesse a fait abstraction de son devoir de minutie et de proportionnalité ;

Que le requérant risque une expulsion du territoire du royaume alors que cette décision est disproportionnée au regard de l'article 8 de la CEDH d'autant plus que la défenderesse invoque l'ordre public pour justifier cette expulsion ;

Qu'or, la défenderesse reconnaît que ce trouble est hypothétique en indiquant que « comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public » ;

Qu'en outre, en raison de l'opposition diligentée et retenu par le Tribunal compétent, le jugement initial, repris dans la motivation, a été mis à néant ;

Que la vie privée et familiale du requérant en Belgique est incontestable dès lors que le requérant a trois autres frères séjournant légalement sur le territoire, qui travaillent et disposent d'une adresse fixe ;

Que l'ensemble de ces éléments, déposés au dossier de pièces, sont constitutifs d'une vie privée et familiale en Belgique, garantie par l'article 8 CEDH ;

Que de plus, bien que la décision prévoie son interdiction d'entrée, il doit pouvoir résider sur le Royaume pour faire valoir ses moyens de défenses devant les juridictions correctionnelles ;

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que l'alinéa 2 de l'article 8 énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice de leur droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Qu'ainsi, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est à dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi » ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Que "l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces

conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Que la défenderesse motive sa décision en prétend que le requérant constitue une « menace réelle et actuelle » pour l'ordre public ;

Que la défenderesse ne peut être prise au sérieux quant à ce ;

Qu'il n'existe aucune condamnation prononcée à son encontre par une juridiction pénale du Royaume au moment de la prise de décision de sorte qu'il bénéficie de la présomption d'innocence ! ;

Qu'en effet, le casier judiciaire du requérant est vierge ;

Que d'ailleurs, la défenderesse reconnaît la présomption d'innocence du requérant en ce qu'elle motive que ce « comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public » ;

Qu'en outre, l'exposé des faits produit par la partie défenderesse est faux et mensonger, le requérant n'étant pas poursuivi pour des faits de vol avec effraction ;

Qu'il n'est, à ce stade, pas poursuivi mais inculpé ; Qu'il est inculpé de faits de vols simple et tentative de vol simple ;

Qu'il n'est pas inculpé de faits de vol avec effraction ;

Que le requérant conteste les chefs d'inculpation mis à sa charge et que ceux-ci feront l'objet d'un débat ;

Que l'ordre public n'est nullement compromis tant qu'un jugement n'a pas été prononcé constatant la culpabilité du requérant ;

Que votre Conseil, dans un arrêt CCE n° 199.018 pris le 31 janvier 2018, a rappelé que :

« Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la CJUE a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) ».

La CJUE a précisé que « dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ».

La CJUE a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, [...], point 24) ».

Le Conseil rappelle enfin que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ses motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée.

Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344). »

Que s'agissant de citoyens de l'Union ou assimilés, vu les attaches du requérant en Belgique, la défenderesse est tenue de respecter l'article 27 de la directive 2004/38 disposant notamment que :

- *Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.*
- *Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.*

Que ces exigences posées par l'article 27 signifient qu'il doit il y avoir une « menace pour un intérêt fondamental de la société » et que cette menace doit cumulativement être réelle, grave, actuelle et personnellement imputable au requérant ;

Que tel n'est pas le cas en espèce ;

Que la « réalité » de la menace signifie que Fon ne peut se limiter à l'hypothétique, ni agir dans le cadre de la dissuasion ou d'une simple « prévention générale » (CJUE, Bonsignore, pt 7.) ;

Qu'en l'espèce, la condamnation du requérante remonte à plus de 5 ans et que depuis cette date, il n'a plus commis le moindre fait infractionnel ; Que la balance des intérêts, des droits protégés par l'article 8 de la CEDH (son mariage et la naissance de son enfant) et le principe de proportionnalité sont supérieur à la réalité de la condamnation ;

Qu'or, dans le cas d'espèce, aucun jugement n'a été prononcé et d'ailleurs la défenderesse se fonde sur l'hypothétique dans sa motivation indiquant que ce « comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public » ;

Qu'en l'absence de toute condamnation au moment de la prise de décision, cet élément restera hypothétique ;

Que l'« actualité » requiert une motivation qui aille au-delà de la seule référence à des éléments passés ;

Qu'il faut en effet démontrer que la menace subsiste aujourd'hui et pour le futur ; que la directive indique que :

« s'oppose à une pratique nationale selon laquelle les juridictions nationales ne sont pas censées prendre en considération, en vérifiant la légalité de l'expulsion ordonnée à l'encontre d'un ressortissant d'un autre Etat membre, des éléments de fait intervenus après la dernière décision des autorités compétentes pouvant impliquer la disparition ou la diminution non négligeable de la menace actuelle que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne concernée. Tel est le cas surtout s'il s'est écoulé un long délai entre la date de la décision d'expulsion, d'une part, et celle de l'appréciation de cette décision par la juridiction compétente, d'autre part » (CJUE, Orfanopoulos et Oliveri, pt 82)

Que ne satisfait pas non plus à ces exigences la législation générale néerlandaise relative aux étrangers qui « permet d'établir un lien systématique et automatique entre une condamnation pénale et une mesure d'éloignement s'agissant des citoyens de l'Union » (CJUE, Commission/ Pays-Bas, pts 42 à 45) ;

Qu'il s'agit pourtant de la pratique de la défenderesse au cas d'espèce ;

Que votre Conseil a déjà eu l'occasion de souligner cette nécessaire actualité :

« Contrairement à la décision antérieure, qui avait été prise moins de deux mois après la libération de la partie requérante, laquelle était intervenue le 25 octobre 2015, la décision de refus de séjour attaquée a été adoptée par la partie défenderesse le 9 mai 2017, soit plus d'un an et demi après ladite libération... Or, ce changement des conditions de vie de la partie requérante s'inscrit dans une certaine durée et est susceptible d'influer sur l'analyse du caractère actuel de la dangerosité de la partie requérante pour l'ordre public, en sorte qu'il appartenait à la partie défenderesse de le prendre en considération» (CCE, n° 200 494 du 28 février 2018).

Que le requérant a trois autres frères séjournant légalement sur le territoire, qui travaillent et disposent d'une adresse fixe ;

Que c'est précisément en raison de ceci que le Tribunal de première instance néerlandophone de Bruxelles a ordonné la poursuite de sa détention préventive au domicile de l'un de ses frères, Y. (...), domicilié (...);

Que ses attaches en Belgique sont incontestables de sorte qu'il existe une vie familiale et privée au sens de l'article 8 de la CEDH ;

Que celui-ci protège les étrangers menacés d'éloignement alors qu'ils vivent en famille. ;

Que la jurisprudence impose aux États qui entendent procéder à l'éloignement d'un tel étranger de procéder à une mise en balance des intérêts en présence, à savoir, d'une part, la vie familiale et, d'autre part, la dangerosité ;

Que cette mise en balance n'a pas eu lieu ou elle est totalement erronée ;

Que la légalité des ingérences suppose :

- Qu'elles soient prévues par la loi ; cette dernière doit être prévisible, accessible et présenter un niveau de certitude permettant la sauvegarde de la sécurité juridique ;
- Que l'ingérence poursuive un des objectifs limitativement énumérés par l'article 8 CEDH et les dispositions prévoyant une protection équivalente tel que l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ; la jurisprudence a également souligné que la dangerosité devait être actuelle de sorte qu'il y a lieu de prendre en compte l'évolution du comportement de la personne concernée ;
- Que l'ingérence soit proportionnée à l'objectif poursuivi ce qui impose à l'état de s'assurer qu'il n'y avait pas moyen d'atteindre l'objectif légitime en évitant de porter atteinte au droit fondamental en cause, ou en limitant cette atteinte.

Que la défenderesse sait qu'aucun de ses éléments ne sont réunies or elle prend tout même une décision d'éloignement fondée sur un trouble à l'ordre public ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a déjà estimé que :

« Eu égard à ce qui précède, en particulier au caractère non violent - à une exception près - des infractions commises par le requérant alors qu'il était mineur et à l'obligation de l'État de faciliter la réintégration de l'intéressé dans la société, à la durée pendant laquelle le requérant a séjourné légalement en Autriche, à ses liens familiaux, sociaux et linguistiques avec l'Autriche et à l'absence de liens démontrés avec le pays d'origine, la Cour estime que l'imposition de l'interdiction de séjour, même pour une période de temps limitée, était disproportionnée au but légitime poursuivi, à savoir 'la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales'. Dès lors, cette mesure n'était pas 'nécessaire dans une société démocratique'» (Cour eur D.H., Maslov c. Autriche (2008), pt 100 ; Kolnja c. Grèce (2016)).

Que le requérant a trois autres frères séjournant légalement sur le territoire, qui travaillent et disposent d'une adresse fixe ;

Qu'en effet, le Conseil d'Etat a indiqué dans son rapport que :

«Au vu des éléments mentionnés ci-dessus, l'agencement du dispositif en projet doit être revu. La précision figurant à l'article 22, § 1er, alinéa 2, en projet doit être mentionnée dans l'article 21 en projet. Cette notion ainsi précisée dans l'article 21 sera ensuite appliquée en fonction des spécificités propres à chaque situation et en tenant compte de ce que le dispositif légal mis en oeuvre vise des "raisons d'ordre public ou de sécurité nationale" ou "de raisons graves d'ordre public et de sécurité nationale". Le commentaire des articles sera complété afin de mieux éclairer, dans la mesure du possible, la portée spécifique de la notion de ",raisons graves d'ordre public et de sécurité nationale ", à la lumière de la jurisprudence de la Cour de justice. » ((DOC 54 2215/001, p. 89)

« Le commentaire de l'article gagnerait à indiquer le type de faits qui pourrait constituer des "raisons impérieuses" de sécurité nationale. À cet égard, dans les litiges qui ont mené aux arrêts de la Cour de justice mentionnés dans le commentaire de l'article, la législation allemande considérait qu'il fallait à tout le moins que l'individu concerné ait fait l'objet d'un certain type de condamnation pénale ou d'internement pour pouvoir considérer qu'il y avait des raisons impérieuses de sécurité publique. » (DOC 54 2215/001, p. 91)

Qu'en l'espèce, la motivation développée dans la décision attaquée est inadéquate car ne faisant nullement référence aux éléments fondamentaux du dossier du requérant exposée supra, tels que l'existence de sa vie privée et familiale en Belgique et que la motivation se fonde sur une hypothèse ;

Qu'il n'existe aucun danger actuel pour l'ordre public ;

Que la mise en balance des intérêts démontre que le requérant a établi des conditions de vie conforme à l'article 8 de la CEDH ; Que ce droit fondamental et naturel est supérieur, dans le cas d'espèce, à une quelconque menace à l'ordre public, outre le fait qu'il faut cruellement défaut au cas d'espèce ;

Que, dès lors, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée du requérant ;

Qu'en effet, la partie adverse a commis une erreur dans son analyse de proportionnalité dans la mesure prise par rapport à l'objectif poursuivi outre le fait qu'il doit pouvoir venir en Belgique pour assumer sa défense pénale ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p. 15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. » ;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.» ;

Qu'il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que la décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence ;

Que, pour ces raisons également, il y a lieu d'annuler la décision attaquée ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première « branche » ;

3.2 De Raad bemerkt vooreerst dat waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 22 van de Grondwet, dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk op welke manier de bovenstaande beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, geduïd dat de bestreden beslissing gepaard gaat met het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 28 december 2021 aan verzoeker werd gegeven en waarbij er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. De duur van het inreisverbod bedraagt drie jaar omdat verzoeker op heterdaad is betrapt op een diefstal met braak waardoor hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd. Uit zijn inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Zoals gezegd wordt op 28 december 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Dit wordt niet door verzoeker betwist. Daarom wordt op 28 december 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar genomen. Deze beslissing stelt dat verzoeker, die op heterdaad is betrapt op een diefstal met braak, door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist deze vaststelling.

In eerste instantie betoogt verzoeker dat hij geen ‘actueel’ gevaar voor de openbare orde vormt maar dat de gemachtigde zich heeft gebaseerd op een “*hypothetisch*” gevaar voor de openbare orde. Hij voert aan dat hij vooralsnog niet is veroordeeld voor de feiten die hem ten laste worden gelegd, waardoor het vermoeden van onschuld in acht moet worden genomen. Verzoeker stelt dat hij over een *blanco* strafblad beschikt. Verder voert hij aan dat hij niet wordt ‘vervolgd’ voor een diefstal met braak doch, op het moment van de bestreden beslissing, slechts wordt ‘beschuldigd’ van dergelijke feiten en dat hij wordt beschuldigd van diefstal en poging tot diefstal, in tegenstelling tot diefstal met braak, zodat de bestreden beslissing volgens verzoeker op onjuiste feiten is gebaseerd. Bovendien betwist verzoeker deze tenlastelegging. Verzoeker houdt voor dat zolang er geen vonnis is geveld waarin zijn schuld wordt vastgesteld, hij geen gevaar voor de openbare orde betekent.

Waar verzoeker zich beroept op het ‘vermoeden van onschuld’, benadrukt de Raad dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling. Het ‘vermoeden van onschuld’ kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing die verband houdt met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat een dergelijke beslissing een publiekrechtelijk karakter heeft. Het vreemdelingenrecht is, in tegenstelling tot het strafrecht, een politiek recht (cf. RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Het ‘vermoeden van onschuld’ belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van verzoeker in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dit betekent *in casu* dat ook al is de schuld van verzoeker nog niet aangetoond door middel van een definitieve strafrechtelijke uitspraak, verweerder is gerechtigd om op basis van de voorliggende feiten, zoals deze hem voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, te oordelen dat verzoeker door middel van zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad concludeert dat er geen effectieve strafrechtelijke veroordeling is vereist opdat de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod kan afgeven. Aldus, waar verzoeker stelt dat hij geen gevaar voor de

openbare orde betekent zolang er geen vonnis is geveld waarin zijn schuld wordt bewezen, kan verzoeker niet worden gevolgd.

Waar verzoeker betoogt dat hij geen 'actueel' gevaar voor de openbare orde vormt, gaat hij voorbij aan de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt onder meer op het motief dat verzoeker "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*". Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker effectief een 'actueel' dan wel 'hypothetisch' gevaar voor de openbare orde vormt. Bijgevolg ziet de Raad niet in welk belang verzoeker bij een dergelijke kritiek heeft. Ook al is verzoeker het niet eens met de beoordeling van de gemachtigde, met een dergelijk betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, door middel van zijn gedrag, niet in staat is om de openbare orde te schaden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat hij actueel door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker stelt voorts dat hij wordt beschuldigd van diefstal en poging tot diefstal, in tegenstelling tot diefstal met braak zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Uit het PV betreffende de vaststelling van de strafbare feiten waarvan verzoeker wordt beschuldigd, blijkt echter dat hij weldegelijk op heterdaad wordt betrapt op een diefstal met braak. Het kan verweerder bezwaarlijk worden verweten een dergelijke kwalificatie van de feiten te hernemen in de bestreden beslissing. Daarenboven berust het betoog van verzoeker op een loutere bewering, zonder dat hiervan bewijsstukken worden bijgebracht.

Waar verzoeker een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM lijkt te betogen, aangezien de bestreden beslissing hem niet toelaat in België te blijven hetgeen volgens hem is vereist om zich ter dege te kunnen verweren voor de correctionele rechtbank, kan hij evenmin worden gevolgd. Allereerst bemerkt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij effectief wordt doorverwezen naar de correctionele rechtbank. Bovendien kan verzoeker zich, indien dit nodig zou blijken, laten vertegenwoordigen door een advocaat in een dergelijke correctionele procedure. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker in het kader van het strafonderzoek of voor de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist is, noch dat zijn advocaat diens belangen in een strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Tenslotte bemerkt de Raad dat verzoeker krachtens artikel 74/12 van de vreemdelingenwet desgevallend de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoeken om in persoon aanwezig te kunnen zijn tijdens een eventueel correctioneel proces. Uit het enkele feit dat verweerder *in casu* de bestreden beslissing heeft genomen kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM, noch het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bepaald in artikel 13 van het EVRM wordt ontzegd.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat het bestaan van een dergelijk gezins- en privéleven ontegensprekelijk vast staat, gezien hij drie broers heeft die legaal op het Belgische grondgebied verblijven. Momenteel verblijft hij bij één van zijn broers en staat hij onder elektronisch toezicht. Hij stelt dat een inbreuk op zijn gezins- en privéleven slechts is toegestaan onder de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Verzoeker bekritiseert dat er geen dergelijke belangenafweging is gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn politieverhoor heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Aldus heeft verzoeker nagelaten de gemachtigde in kennis te stellen van het feit dat hij drie broers heeft die in België wonen, wanneer hij hiertoe uitdrukkelijk de kans heeft gekregen. Verweerder had, bij het nemen van de bestreden beslissing bijgevolg geen kennis van het feit dat verzoeker familie heeft in België. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met elementen waarvan hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had.

Nog daargelaten het feit dat verweerder niet op de hoogte was van dit element, moet worden gesteld dat diegene die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, in de eerste plaats dient aan te tonen dat er een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van dit artikel bestaat. Verzoeker gaat aan deze eerste stap voorbij waar hij stelt dat het bestaan van zijn gezins- en privéleven onomstotelijk vaststaat louter omdat zijn broers in België wonen. Het komt hem toe om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven te bewijzen. *In casu* houdt verzoeker voor dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft ontplooid in België gezien drie broers van hem in België woonachtig zijn. Het gezinsleven dat bestaat tussen meerderjarige broers wordt echter niet zonder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 van het EVRM komt hoofdzakelijk

toe aan het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals de banden tussen meerderjarige broers, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Verzoeker heeft op geen enkele wijze getracht het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Waar verzoeker verder melding maakt van “*son mariage et la naissance de son enfant*”, bemerkt de Raad dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij is getrouwd, noch dat hij een kind heeft. Met een dergelijke blote bewering kan geenszins rekening worden gehouden.

Volledigheidshalve dient de Raad erop te wijzen dat, gezien het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft, er geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren. Verzoekers betoog inzake de schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, dat luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving – of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart –, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Nog daargelaten het feit dat deze bepaling reeds is omgezet in de Belgische nationale rechtsorde in de vorm van artikel 43 van de vreemdelingenwet, waardoor verzoeker geen rechtstreeks beroep meer kan doen op artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, moet worden gesteld dat deze bepaling uitdrukkelijk betrekking heeft op de beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht van de Unieburgers en hun familieleden. Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en is aldus geen Unieburger, noch toont hij aan een familielid van een Unieburger te zijn. Waar verzoeker verwijst naar de “*attaches du requérant en Belgique*” moet worden gesteld dat met een dergelijk vaag betoog niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn valt. Bovendien betreft het *in casu* een zuiver interne situatie waarbij het Unierecht aldus geen toepassing kan vinden. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze is genomen, noch dat zij een schending van de bovenvermelde bepalingen en beginselen inhoudt.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN